

“M’agrada escoltar la problemàtica humana que es planteja al despatx. Moltes vegades una persona ve amb un problema que considera molt gran i el fet de poder-li donar un consell puntual que li obri una llum per a mi és una satisfacció. Li passa la meitat del mal. Nosaltres no fem res més que escoltar-lo i orientar-lo.” Així és com es presenta en Miquel Àngel Alonso, un advocat lleidatà amb 29 anys d’exercici al darrere. La seva personalitat comunicativa ens transmet una confiança que a poc a poc ens projecta també la seva profunda humanitat. Al despatx hi col·laboren el seu germà Xavier i Ramón Forteza, socis del despatx, i així mateix el seu fill petit, Xavier, tots tres advocats. El fill gran, igualment advocat, treballa en un despatx de Barcelona. Són un total de set persones entre les quals també cal comptar Artur Fornós, Rosa Català i Maribel Molina, sense oblidar la seva senyora, Marisa Latorre.

“El despatx és generalista i toquem tots els temes. L’hem anat organitzant a mesura que ha anat creixent. Ara tenim especialistes en diferents matèries i portem temes de dret privat, de família, civil, mercantil-societari, penal i administratiu. Prestem assessorament tant a particulars com a societats i empreses en tot tipus de problemàtiques que se’ls puguin presentar.” La filosofia de treball d’en Miquel Àngel és la d’evitar **“sempre que puc el contenciós, el plet. Davant d’un problema de conflicte d’interessos, la meva primera actuació va encaminada a buscar el nucli de la problemàtica i intentar resoldre-la a través de la negociació de manera satisfactòria per al client i el menys costosa possible. M’encarrego personalment de temes de caràcter mercantil. Tracto de resoldre els assumptes per la via de la negociació, per això poques vegades haig d’anar al jutjat. Cal dir que a Lleida l’administració de justícia funciona bastant bé, sobretot amb certa celeritat. I és que ben resolta o mal resolta si la justícia es fa a temps és molt més justa que la que es fa fora de temps. La justícia fora de temps és una injustícia per definició.”**

Els ensenyaments, els mestres, l’experiència... l’han forjat com a advocat i com a persona. **“Vaig fer la carrera de dret gràcies a l’ajuda de la família, a les beques que vaig aconseguir i al fet de treballar. Vaig haver d’estudiar a Saragossa perquè hi tenia familiars i perquè en aquells temps el nivell de vida era més econòmic allí que a Barcelona. A Saragossa hi havia una universitat magnífica. En aquesta ciutat vaig fer-hi relacions humanes extraordinàries de manera que actualment tinc clients d’allà.”**

Els seus inicis en la professió no van ser fàcils: **“Com que no tenia antecedents familiars a la professió vaig decidir preparar una oposició a la judicatura. Durant aquest període vaig tenir la sort de conèixer dos magnífics advocats de Lleida de reconegut prestigi, que van ser els meus mestres: Celestí Pol Pol, amb qui sempre vaig col·laborar molt estretament, i Simeó Miquel Peguera, que ha estat el meu pare ideològic i amb el qual vaig estar treballant al seu despatx fins la seva baixa com a advocat en exercici. Recordo que en una ocasió li van encomanar un assumpte: a un client de 22 anys se li demanava una pena de 20 anys de presó. En Simeó em va encomanar el cas. Dies abans de la vista del judici el client i els seus familiars van**

visitar en Simeó perquè desconfiaven de la meva capacitat com a advocat. Els va dir que el despatx i els seus advocats, en els quals confiava, eren responsabilitat seva. Ho van acceptar i a més vam aconseguir que l’absolguessin. La postura i la confiança que em va demostrar el meu mestre va ser un al·licient important per a mi.” En Miquel Àngel es mostra emocionat en parlar de les persones que li van donar l’oportunitat d’integrar-se a la professió. Així ens recorda la primera vegada que posava els peus en una sala judicial. Tenia 22 anys: **“Portava un assumpte que un altre company en primera instància havia perdut. Vaig haver de recórrer en apel·lació davant de l’audiència. En l’apel·lació vaig entendre que s’havia produït un fet processal en què, tal com estava plantejada la demanda i la defensa, no era el que es defensava el que s’havia de provar sinó el que demandava. Això s’anomena en termes processals inversió de la càrrega de la prova. Vaig parlar entre 5 i 10 minuts amb por i respecte davant la sala. L’advocat de l’altra part va parlar gairebé una hora amb tanta eloqüència que fins i tot va emocionar el meu client. Vaig dubtar de mi mateix. Li ho vaig comentar al Celestí i em va dir: ‘Tranquil, tu has fet la defensa que havies de fer. Espera el resultat.’ Vaig guanyar l’assumpte.”**

Però aquells inicis queden lluny i a Lleida el món de l’advocacia ha canviat: **“Quan vaig començar a treballar, a Lleida érem uns 40 advocats. Ara en som més de mil. La ciutat ha crescut molt i amb ella s’ha creat una facultat de dret que ha portat un floriment d’advocats. Durant els últims anys han sortit una mitjana de 50 advocats per curs.”** Precisament en Miquel Àngel és síndic de greuges de la Universitat de Lleida: **“Vaig acceptar amb molta il·lusió aquest càrrec. La figura del síndic ha servit per abatere barreres de comunicació entre professors i alumnes. És una tasca medidora entre parts afectades per problemes.”**

Una figura pròxima a la tasca medidora és l’arbitratge. L’actuació d’aquest advocat lleidatà en el camp arbitral és remarcable: **“Una alternativa a la jurisdicció ordinària és l’arbitral. Els àrbitres acostumen a escollir-se entre il·lustres advocats de Catalunya, advocats reconeguts per les parts que arriben al conflicte contenciós i que els designen per resoldre aquest conflicte. El Tribunal Arbitral de Catalunya ha ajudat que el col·lectiu d’advocats confiï cada vegada més en l’arbitratge. El problema és que hi ha poca cultura arbitral entre els advocats. Cal que dins del propi col·lectiu d’advocats hi hagi confiança en la solució arbitral.”**

El camí que ha anat fent en el camp professional ha estat un pou de coneixements, no en va **“la professió és una formació que parteix dels textos legals. L’exercici de la professió m’ha ensenyat què és la vida perquè tot acte jurídic neix d’un acte humà. Aplicar la legislació a les relacions humanes mitjançant la interpretació del dret no és res més que l’exercici. És una feina enriquidora a nivell personal perquè et dona coneixement de la realitat humana.”** Però també s’aprèn que la relació entre justícia i llei té unes característiques especials: **“No sempre hi ha coincidència entre el que és legal i el que és just. Vull dir amb això que no sempre el que és legal és a la vegada just.”**

**“L’exercici de
la professió m’ha
ensenyat què és la vida,
perquè tot acte jurídic
neix d’un acte humà”**

Miquel Àngel Alonso - Lleida (Segrià)